

ŽENSKI ZBOR V BERIČEVEM

Luna sije, klad'vo bije...

Pogovor z zborovodjo Miho Vahnom – deluje tudi otroški zbor

Letošnjega marca je poteklo že leto dni aktivnega dela ženskega pevskega zbora v Beričevem in ob tej priložnosti želimo njegovo delovanje od prvih začetkov do danes tudi predstaviti.

Vsak začetek je težak, pravi stari ljudski pregovor, potrdi pa ga lahko tudi Minka Šimenc, ki je že leta 1976 začela zbirati dekleta in žene, ki bi želele peti v novonastalem zboru. Najprej se jih je za petje odločilo le malo.

Marca 1979 pa je zborovodstvo prevzel Miha Vahen. Ta je zaradi dolgoletne prakse na tem glasbenem področju z delom resno začel, obenem se je povečalo tudi število pevk in delo je steklo. Zbor je že čez nekaj mesecev sodeloval na taboru pevskega zbora v Šentvidu, nastopal je v domači krajevni skupnosti pri otvoritvi novozgrajenega gasilskega doma, pa na občinski reviji zborov na Črnučah.

zato, ker menimo, da ubrano in lepo otroško petje popestri vsako prireditev. Želimo pa si »zagotoviti« pomlad v ženskem zboru tudi v prihodnje. V tem zborčku, kot mu pravimo, zaenkrat študiramo pesmi Pahorja, Kalana, Pirnika in drugih skladateljev.

Kakšne pa so težave, ki jih imate ob delu?

»Ena največjih težav je razglašen klavir. Pri pevskih vajah, ki so enkrat ali dvakrat tedensko, nujno potrebujemo instrument. Sedaj imamo le harmonij, ki pa za poučevanje ni najbolj primeren zaradi nejasnih tonov; klavir v dvorani Kmetškega doma pa je na žalost tako zelo razglašen, da skoraj ni uporaben. Pri ženskem zboru harmonij še zadostuje, veliko večja težava je pri »zborčku«, kjer petja ne morem spremljati.

Druga težava pa je v tem, da je potrebno zaradi majhnega števila

Miha Vahen je v pogovoru podrobneje predstavil program dela ter navedel tudi nekaj težav.

Kakšen je načrt oziroma program dela zbora v prihodnje?

»Zbor sodeluje s pevskega zboroma iz Črnuč in iz Jevnice. Z zborom iz Jevnice, ki ga prav tako vodim, velikokrat skupaj nastopamo na kulturnih prireditvah. V ta namen smo se v beričevskem zboru odločili za pesmi s partizansko tematiko ter narodne pesmi vseh jugoslovanskih narodov. Načrtujemo pa tudi turnejo po Beli krajini, vendar se želimo najprej povezati z enim izmed belokranjskih zborov. Obenem pa želimo sodelovati na čim več prireditvah tudi izven krajevne skupnosti Beričevo-Brinje.

Na kakšno pobudo pa ste nedavno ustanovili otroški zborček?

»Otroški zborček sestavlja 14 osnovnošolcev, ustanovili pa smo ga

glasov izbor pesmi prilagajati glasovnemu obsegu. Sedaj šteje zbor 17 pevk, vendar si jih želimo še več, še zlasti, ker vemo, da je v vas tako dolgo pevsko tradicijo še veliko dobrih pevk, ki bi lahko sodelovale v zboru. Srečujemo pa se tudi s finančnim problemom, kajti stroški za kurjavo ter za razmnoževanje notnega materiala so vse večji.

V času delovanja ste dobili tudi že več priznanj?

»Da, res je. Priznanja prejemamo zaradi sodelovanja na raznih glasbenih prireditvah – vendar se mi osebno zdi veliko lepše in toplejše priznanje poslušalcev, ki jim naše petje ugaja. Nedavno smo peli tudi na prireditvi za starejše občane v krajevni skupnosti Beričevo-Brinje in najlepše priznanje za nas je bilo, ko so navdušeni ljudje zapeli skupaj z nami.

JUDITA MOHAR

Tine Gorjup v Bežigradski galeriji

Ob klavirskih skladbah slovenskih avtorjev, ki jih je predstavila občinstvu pianistka Eva Uršič, so v Bežigradski galeriji 12. maja odprli razstavo del akademskega slikarja Tine Gorjupa. O avtorju in njegovem delu je spregovoril nekaj besed tudi umetnostni zgodovinar Franc Zalar.

V Bežigradski galeriji je pred časom prikazal svoja dela brat – Rudi Gorjup, ki je bolj abstrakten slikar, njegove krajine pa odlikujejo skrbno izbrane barve. In prav to je tisto, kar imata brata Rudi in Tine Gorjup skupnega. Tinetovo slikarstvo je realistično slikarstvo. Ljubi pokrajino, posebej Gorenjsko, saj je upodobil vrsto znanih slovenskih vršacev. Prirojeni občutek za barvno izpovednost pa se čuti prav v teh njegovih delih.

Tine Gorjup je slikar starejše generacije, ki je študiral in rasla na temeljih impresionističnega in postimpresionističnega slikarstva. Študij je zaključil na likovni akademiji v Zagrebu leta 1937 pri profesorju Ljubi Babiću. Nato se je predstavil s tremi samostojnimi razstavami v letih 1939 v Kranju, 1942 in 1946 v Ljubljani. Po daljšem premoru pa se je predstavil v Trzinu leta 1974. Vendar pa majhno število samostojnih razstav ne pomeni tudi majhnega ustvarjalnega opusa ali morda celo nezahtevnega. Tine Gorjup je izredno skromen človek, ki pridno slika, preživlja večino svojega življenja v naravi, ki jo ima rad in katere lepote prenaša na slikarsko platno. Za seboj ima tudi nekaj skupinskih razstav, prejel pa je tudi prvo nagrado za delavski motiv »Društvo Svoboda« in dve drugi nagradi, za znamko »Zaščita otrok« in za plakati »Zagrebski velesejem«.

Poleg krajinskega slikarstva pravi Tine Gorjup tudi portretiranje. Ustvaril je vrsto portretov, le drobec pa je predstavil v Bežigradski galeriji. Prav tako pa so tudi le majhen del njegovega opusa slike, s katerimi se tokrat predstavlja bežigradskemu občinstvu.

M. Š.

TOMAŽ BOLE

RAZSTAVE

kultura

Partizanski obrazi v ZRMK

Ob otvoritvi je spregovoril Božidar Jakac

V Zavodu za raziskavo materiala in konstrukcij so proslavili 27. april in 1. maj tako, da so medse povabili slikarja Božidarja Jakca. V razstavnem prostoru so pripravili razstavo grafik »Partizanski obrazi«, ki jim jih je za ta čas odstopila obč. Zveza kulturnih organizacij. Ob otvoritvi razstave, ki ji je prisostvoval mojster z ženo Tatjano, je bila tudi krajša kulturna prireditev. Nastopili so recitatorji Meta Lubej, Miha Javornik in kvintet Zora iz PD Savlje Kleče.

Nepozabni so bili trenutki, ko je zbranim članom kolektiva in gostom spregovoril tovariš Jakac. Besede, prihajajoče iz srca, so naredile na prisotne globok vtis. Zelo sproščeno je mojster pripovedoval, kako je kot partizan risal soborce in kako je nastajala zbirka Partizanski obrazi. Tovariš Jakac je pohvalil zamisel, da so v delovnih organizacijah likovne razstave. Izrazil je veselje, da tudi sam pomaga pri takšnem delu. Poudaril je, da morajo biti razstave dobre, saj bodo lahko le tako člani kolektiva spoznali in začutili izpoved umetnikov in živeli polnejše, srečnejše življenje.

Spomnil se je, kako so nastajali portreti predsednika Tita, kako ga je slikal, saj je bil maršal zelo discipliniran portretiranec.

Miša Pengov v Krki

Ime Pengov človeku, ki se vsaj malo spozna na slovensko umetnost, gotovo ni neznano. Pokojni slikar in freskant Slavko Pengov je dal svojim otrokom dovolj navdiha, da so se tudi oni navdušili za slikarstvo. Miša Pengov, njegova starejša hčerka, je po končani srednji šoli še omahovala med študijem arhitekture in umetnostne zgodovine, vendar je želja po slikarskem izpovedovanju prevladala in tako je leta 1965 diplomirala na ljubljanski likovni akademiji. V naslednjih dveh letih se je izpopolnjevala na specialki pri profesorju Gabrielu Stupici.

Za seboj ima že deset samostojnih razstav po Sloveniji, sodelovala pa je na številnih skupinskih razstavah po domovini in tujini. Leta 1968 je prejela v Piranu nagrado Extempore in v Zagrebu nagrado Salona mladih, leta 1971 pa ponovno v Piranu in v Tuzli častno diplomu na razstavi jugoslovanskega portreta.

Dela, ki jih predstavlja Miša Pengov v Krki, sodijo v novejši čas njenega ustvarjanja, če lahko temu tako rečemo, saj ponavadi dela v njej dalj časa dozorevajo in jih dograjuje, dokler ni povsem zadovoljna z njimi. Slikarski svet Miše Pengov so tihožitja s šopki cvetja ali drugimi predmeti, posebno vlogo pa imajo v njenih slikah porcelanaste punčke. Poleg tega se slikarka precej ukvarja tudi s krajino. V vseh njenih slikah pa se čuti mračno razpoloženje, ki kljub barvitosti ostaja hladno.

Dela Hinka Smrekarja v Commercu

Aktivna kulturna dejavnost v delovni organizaciji Commerca na Einspielerjevi 6 potrjuje, da je prišel čas, ko so tudi v delovnih organizacijah nujno potrebni kulturni animatorji. Ni več daleč čas, ko se bo potrebno pogovarjati tudi o profesionalnih kulturnih organizatorjih v večjih delovnih organizacijah naše občine.

Razstveni program, kakršnega lahko spremljamo v razstavnem prostoru Commerca, bi se lahko kosal celo s katero od profesionalnih galerij, saj je kljub zahtevnosti skrbno izbran, in do delavcev prihaja jo razstave del, ki zaslužijo predstavitev širšemu občinstvu.

V sodelovanju z Narodno galerijo iz Ljubljane so pripravili zanimivo razstavo del slikarja Hinka Smrekarja, ki je živel in ustvarjal v prvi polovici našega stoletja, ter padel kot žrtev okupatorjevega terorja v Gramozni jami 1. oktobra 1942.

Hinko Smrekar je pripadal zagrebški skupini Vesna, v kateri so bili znani slikarji in kiparji, med njimi Maksim Gaspary in Ivan Meštrovič. Pod geslom »iz naroda za narod« so hoteli približati umetnost širši javnosti, preprostem ljudstvu, iz katerega so izhajali tudi sami, predvsem pa je bil njihov namen iztrgati narodno

umetnost tujim, največ nemškemu vplivom.

Kot spreten risar s smislom za kompozicijo, je Hinko Smrekar ustvaril številne karikature, ilustracije, risbe iz ljudskega bajoslovja. Njegov satirni duh še danes polni moči in svežine veje iz njegovih del. S karikaturo se je lotil tudi okupatorjev, ki pa so se njegovi kritiki neprizanesljivo maščevali.

Prizadevanja organizatorja razstav v Commercu in njegova elastičnost pri iskanju novih možnosti so lahko zgled tudi tistim, ki še omahujejo in mislijo, da delovni človek v delovni organizaciji ne potrebuje kulturne hrane.

Šolarji radi berejo

Letos kar 4256 bralnih značk, 290 bežigradskih osnovnošolcev pa je že 8 let med »zbiralci« bralnih značk

12. maja letos se je zbralo 290 učencev osmih razredov bežigradskih osnovnih šol, ki so vseh osem let pridno brali in vsa leta osvojili bralno značko. Letos so predelali program za Bevkovo zlato značko. Za nagrado jim je Zveza prijateljev mladine občine Ljubljana-Bežigrad podelila posebno priznanje in miniaturno izdajo Cankarjevih Podob iz sanj.

V Mladinskem gledališču so si ogledali Grafenauerjevo poezijo: »Nebotičniki, sedite!« V imenu družbenopolitičnih organizacij naše občine jih je pozdravil, jim čestital in zaželel tudi pri nadaljnjem šolanju čim več stikov z dobro knjigo, Marjan Malešič, sekretar občinske konference ZKS.

To pa niso edini, ki so izpolnili pogoje pri osvajanju bralne značke, saj je za Cicibanovo značko in pohvalo prebralo zahtevana dela kar 1528 najmlajših, za Cankarjevo in Bevkovo pa 2438 bralcev – vseh osvojenih bralnih značk v občini je kar 4256. Prav vsem iskrene čestitke